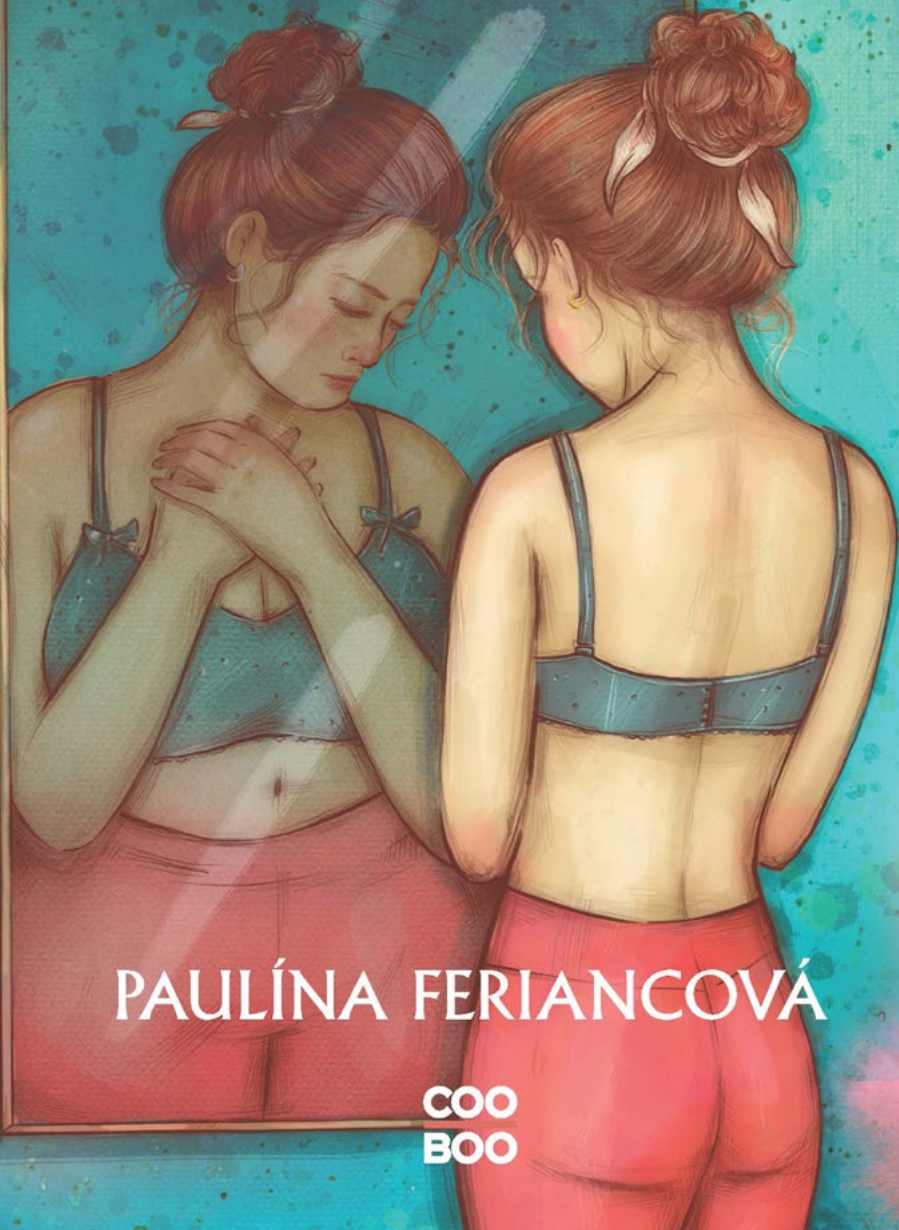

HLADNÁ duša

PAULÍNA FERIANCEVÁ

COO
BOO

Hladná duša

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Paulína Feriancová

Hladná duša – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

HLADNÁ duša

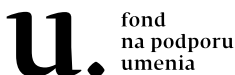
PAULÍNA FERIANCOVÁ

HLADNÁ duša

Obálku ilustrovala Tina Minorová

COO
BOO

Z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia.

Text © Paulína Feriancová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4559-8

ISBN e-knihy 978-80-566-4577-2 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4578-9 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4576-5 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Never vřetkěmu, řo si myslíš

Volám sa Henrieta Nosková a som druháčka na gymnáziu.

Stojím pred porotou a doslova cítim ich pohľady. Muž si ma premeriava od hlavy po päty a blondína po jeho ľavici si niečo zapisuje. Potom mi podáva registračné číslo a pýta sa, či už som v nejakom súbore tancovala.

„Iba ľudovky. Tri roky na základke,“ vravím a beriem si číslo. Mám dvadsaťjednotku.

Pripínam si papier na tričko a idem sa zaradiť k ostatným dievčatám. Kým všetky baby dostanú číslo, nenápadne sa obzerám okolo seba. Ak by sa tanečnice do súboru vyberali podľa výzoru, nemala by som so svojou nízkou, zavalitou postavou šancu. Zopár dievčat by mohlo z fleku robiť modeling alebo sa prihlásiť do súťaže miss.

Vystieram sa, aby som aspoň pôsobila vyššie, a rukami si prechádzam po vlasoch. Tričko si zastrkujem do teplákov a znova ho vyťahujem von. Neviem, čo vyzerá lepšie.

Od nervozity mi skrúca žalúdok. Naposledy som sa takto cítila pred prijímačkami na gympeľ. Mama od rána pobehovala po byte a neustále mi pripomínala, že ak neuspejem, totálne si pokazím šance na dobrý a úspešný štart do života. Od stresu som si nebola schopná ani zaviazať šnúrkys na teniskách.

Dnes mamu nepotrebujem, vystresujem sa aj sama. Doma som nikomu o konkurze nepovedala. Ak ma vezmú, jednoducho im to oznámim, ak nie, nikto o mojom neúspechu nebude vedieť.

Posledná baba si pripína číslo na tričko. Muž vstáva zo stoličky, predstupuje pred nás a vraví: „Naša choreografka vám predvedie jednoduchú choreografiu. Tri razy bez hudby, raz s hudbou. Potom vás rozdelíme do troch skupín, aby ste nám, pokiaľ možno bez chyby, kroky predviedli. Tak, ideme na to!“ Tleskne a hlavou naznačí blondíne, aby začala.

„Postavte sa tak, aby ste na mňa všetky dobre videli, okej? Tri razy vám kroky ukážem pomaly a bez hudby, štvrtýkrát s hudbou a v tempe.“

Naťahuje si svaly na nohách a zopárkrát poskočí na mieste, aby sa zahriala. Chvíľu stojí s rukami v bok, s hlavou zvesenou dolu a nohou si podupkáva do rytmu.

„Raz, dva... raz, dva, TRI!“ skríkne a začne tancovať.

Kroky sú pomerne jednoduché. Sériá poskokov, zopár otočiek, ruky hore, záklon. Nič zložité. Zrazu som za roky vo folklórnom súbore vďačná, hoci vtedy som tam chodila viac-menej nasilu. Mama je bývalá folkloristka a zaumienila si, že ľudovky budem milovať aj ja. Našťastie, keď ma vzali na gympeľ, musela som s tým seknúť, lebo som nestíhala školu.

Blondína zopakuje kroky ešte dvakrát a potom vraví mužovi, že môže pustiť hudbu.

Skladbu nepoznám, ale výrazný rytmus sa mi páči. Fakt sa chcem do súboru dostať! Vraj cestujú na vystúpenia a súťaže nielen v rámci Slovenska a Česka, ale boli dokonca už aj ďalej v zahraničí. Mať možnosť na pár dní vypadnúť z domu a ešte aj tancovať, to je sen!

Keď skončí, všetky jej tleskame. Tvári sa, akoby bol náš potlesk to posledné, po čom túži, a otáča sa k mužovi.

„Chceš si ich rozdeliť ty, alebo to spravím ja?“

Muž vstáva od stola a mlčky kráča pred nás.

„*Prance Dance* je výberová tanečná skupina. Vyhrávame súťaže, chodíme vystupovať na plesy a večierky, ale hlavne MA-KÁME!“ zdôrazňuje preafektovane. „Ak sa niektorá z vás necíti na to, aby obetovala tancu voľný čas, nech vráti číslo a ide domov. Ak sa niektorá z vás bude radšej flákať s partiou či chlapcami namiesto toho, aby chodila na tréningy, nech spraví to isté. Ak je tu niekto, kto nie je ochotný tvrdo makať na svojej kondičke a postave...“ dramaticky sa odmlčí a díva sa nám do očí, „ten nech sa radšej otočí a ujde zo sály, kým je čas. Pretože, milé dámy, o miesto v súbore sa vás uchádza dvadsaťpäť, ale vziať môžeme len osem z vás.“

Blondína si znudene obzerá nechty na rukách a pokukuje na hodiny nad dverami.

„Takže! Neplytvajte naším ani vašim časom. O chvíľu vás rozdelím do troch skupín, v ktorých, dúfam, zostanú len tie z vás, čo to myslia vážne. Ostatným ďakujem,“ ukazuje teatrálnou rukou na dvere.

Medzi dievčatami to trochu zabzučí, no ani jedna neodchádza preč.

„Tak fajn, pozrime sa, aké talenty sem dnes prišli!“ vraví muž a rozdeľuje nás do troch skupín.

Som v tretej skupine. Najprv sa teším, že sa aspoň budem môcť dívať na baby pred sebou, aby som si lepšie zapamätala kroky, ale blondína nás vyhadzuje na chodbu pred tanečnú sálu.

O chvíľu sa zvnútra ozýva hudba.

„Ježiš, baby, ja si to už nepamätám,“ zakvíli krátkovlasé dievča vedľa mňa. Zopár dievčat sa pokúša opakovať si kroky do hudby ozývajúcej sa zo sály. Niektorým to katastrofálne nejde, no sú aj také, ktoré snád celý život nerobili nič iné, len tancovali. Na tie si musím dať pozor.

Hudba stíchne. Zvnútra počuť tlmený ženský hlas. Po chvíli zo sály vychádza prvá skupina dievčat.

„Ešte máte čakať vonku, kým vás nezavolajú,“ vraví jedna.

„Tak čo? Už vám povedali, ktoré z vás postupujú ďalej?“ pýta sa to krátkovlasé dievča a nervózne si hryzie do spodnej pery.

Nikto jej neodpovedá. Baby, ktoré to už majú za sebou, sa idú napiť do šatne. My ostatné sa netrpezlivo dívame na dvojkrídlové dvere sály.

Po chvíli ich blondína otvára a nahlas vraví: „Druhá skupina môže ísť dnu!“

Oddeľuje sa od nás sedem dievčat. My ostatné si obzeráme jedna druhú, v snahe odhadnúť sily konkurencie.

Zo sály sa ozýva známa hudba. Po chvíli ju niekto zastavuje a zvnútra počuť podráždený ženský hlas. O pár sekúnd sa hudba opäť rozbieha, tentoraz až do konca.

Kútikom oka pozorujem krátkovlasú babu, ktorá zostala v mojej skupine. Podľa toho, ako sa pohupuje do rytmu, súdim, že už má niečo za sebou. Navyše je vysoká, štíhla a má obrovské modré oči, ktoré na jej nakrátko ostrihanej hlave žiaria ako baterky.

Sebavedomie mi klesá pod bod mrazu. Nešťastne sa obzerám okolo seba a chce sa mi ujsť.

Vzápätí sa otvárajú dvere sály a vychádzajú dievčatá. Jedna fňuká a dľaňou si utiera slzy tečúce z rozmazaných očí.

„Neblbni, to sa môže stať každému,“ utešuje ju ďalšia, keď prechádzajú okolo mňa. Tento výjav mi na sebavedomí nepri-dáva.

Čakáme, kým nás blondína zavolá dnu. Chce sa mi vracať.

„Tak poďte. Dúfam, že vo vašej skupine bude aspoň zopár šikovných tanečníč.“ Káže nám utvoriť rozostupy, aby sme mali dosť miesta.

„Je mi jasné, že si choreografiu už nepamätáte, preto vám ju ukážem ešte raz bez hudby, ale v tempe. Dávajte pozor.“

Sústredene sa na ňu dívam a zvieram dlane v pästí. Od nervozity sú úplne spotené. Keď dotancuje, utieram si ich do trička a zhlboka sa nadychujem.

Začína hrať hudba.

S prvými tónmi zo mňa stres okamžite opadáva. Pred očami mám bielo, nevidím a nevnímam nič, len hudbu, svoje telo a parkety pod bosými nohami. Celé to trvá sotva pár minút, ale keď hudba skončí, cítim, ako mi divoko búši srdce a pulzujú spánky. Trochu sa mi točí hlava a pokúšam sa udržať v záverečnej póze.

„Chvalabohu, aspoň v poslednej skupine je z čoho vyberať,“ vraví muž akoby pre seba a sadá si za stôl, na ktorom sú rozho-dené naše prihlášky.

„Povedzte ostatným, že bude dvadsaťminútová prestávka.“ Dáva sa na hodiny. „O pol siedmej sa tu stretneme a oznámime mená dievčat, ktoré postupujú do druhého kola. Posledná nech za sebou zavrie,“ vraví a ani nedvíha oči od papierov.

Pred sálou postávajú a posedávajú dievčatá z prvých dvoch skupín. Potichu sa medzi sebou rozprávajú, občas sa niektoré

tlmene zasmejú. Rozhodne tu však nepanuje priateľská atmosféra. Sme rivalky a cítiť to.

Jedno z dievčat z mojej skupiny ostatným oznamuje, že je prestávka. Idem do šatne po tašku s peňaženkou, aby som si v bufete kúpila horalku.

O pol siedmej sa pred dverami sály tvoria hlúčky nervózných dievčat. Jedna si obhrýza nechty, zopár z nich esemeskuje, no väčšina len stojí s rukami prekříženými na hrudi, mlčky hľadiac na dvere.

Konečne sa otvárajú a blondína nám rukou naznačuje, že môžeme vojsť.

Muž stojí v strede sály a v rukách má dosky s nejakým papierom. Ukazuje nám, že sa máme postaviť pred neho, a čaká, kým sa usporiadame.

„V prvom rade ďakujem, že ste dnes prišli. Teší ma, že máte o tanec záujem, ale ako viete, prijať môžeme len osem dievčat. V súbore budú zatiaľ len na skúšku a do konečnej skupiny sa nakoniec dostanú iba tie najlepšie a najvytrvavejšie z vás. Do druhého kola vás postupuje dvanásť a budúci utorok sa rozhodne o tom, ktoré z vás sa stanú členkami súboru. Potom závisí len od vašej disciplíny a od toho, ako budete pristupovať k tréningom. Na súťaže a vystúpenia sa dostanú len tie najlepšie. No!“ Tleskne jednou dlaňou do dosiek a pokračuje: „Dost' rečí, ide sa na to!“

V sále je hrobové ticho, počuť iba nepríjemné bzučanie neónok nad našimi hlavami.

„Čísla, ktoré prečítame, urobia krok vpred,“ ozýva sa blondína.

Napätie je hmatateľné, nepríjemné a nekonečné. Viem, že v podstate o nič nejde, ale mám pocit, že toto je príležitosť

dokázať mame a najmä otcovi, že vo mne niečo je, že nie som úplne nemožná. Odkedy som na gympli, už nie som premiantka triedy, jednotkárka, ktorá zvláda všetko ľavou zadnou. Niektorí spolužiaci sú minimálne o dva stupne lepší, šikovnejší, disponovanejší, čo šťve hlavne otca. Vždy sa mnou rád chválil, na každej rodinnej oslave som musela spievať, recitovať, tancovať alebo sa strápňovať nejakým iným kreatívnym spôsobom. Odkedy som na strednej, nie je sa čím chváliť. Svoju frustráciu zo mňa už ani neskrýva a rád mi dáva najavo, ako veľmi je zo mňa sklamaný.

„Dva, tri, šesť, osem, deväť, dvanásť, štrnásť, šesťnásť, sedemnásť, devätnásť, dvadsaťjeden, dvadsaťdva. Vy tu zostaňte, ostatným ďakujeme za účasť. Možno na budúci rok budete mať viac šťastia.“

Pre istotu sa dívam na číslo pripnuté na prsiach. Dvadsaťjeden. Dvadsaťjeden! Som v druhom kole!

Kolená sa mi zrazu klepú ešte viac ako pred samotným tancom. Dívam sa na smutné tváre odchádzajúcich dievčat. Je medzi nimi aj tá krátkovlasá baba. Škoda. Bola mi celkom sympatická.

„Blahoželám k postupu, dámy. Naozajstná zábava sa však ešte len začína. V utorok prídete na piatu sem do kulturáku. Počítajte s tým, že sa zdržíte minimálne dve hodiny. Prvú hodinu sa budete učiť kroky choreografie, ktorú nám potom predvediete. Osem najlepších dostane miesto v súbore. Prineste si pohodlné oblečenie, najlepšie legínsy a tričko, uterák a fľašu s vodou. Tancovať budete bosé. Na dnešok je to všetko, teším sa na utorok. Nejaké otázky?“

Nik sa nehlási. Blondína si balí tašku a niečo potichu vraví mužovi, ktorý sa hlasno smeje.

HLADNÁ DUŠA

Pomaly sa šuchcem zo sály von. Som šťastná, ale zároveň sa bojím tešiť naplno. V druhom kole mi to nemusí vyjsť, tak nech potom nie som príliš sklamaná.

V šatni si kontrolujem mobil. Mám tri neprijaté hovory od mamy a esemesku, ktorá je krátka, ale nepríjemne urgentná.

Kde si!?! Prečo mi nezdvíhaš!?!

Radosť strieda úzkostný pocit a zovretý žalúdok. Rýchlo si obliekam mikinu, beriem tašku a bežím na električkovú zastávku, aby som bola čo najrýchlejšie doma.

2

Z o spánku ma preberá hluk z kuchyne. Mama nahnevane trieska riadmi aj dvierkami linky a jačí na otca, že je nezodpovedný živel. Včera prišiel domov až takmer o polnoci. Opitý, hlučný a bez dokladov.

„Ako si to predstavuješ? Ha? To je za polrok už druhýkrát! Veď to stojí hromadu peňazí aj čas, než si zase vybavíš nové doklady. Tentoraz ti s tým už pomáhať nebudem, behaj si po úradoch sám!“ vraví mama a nahnevane búcha zásuvkou s príbormi.

Mimo sa prevaľuje na posteli a strká hlavu pod vankúš. Oboma rukami si ho drží na ušiach, aby ten krik nepočul.

„Už je skoro osem, aj tak by sme vstávali,“ vravím naoko bezstarostne.

Aj ja nenávidím, keď sa naši hádajú. Najradšej by som zaliezla niekam do škatule, zavrela sa v nej a predstierala, že neexistujem a tento život sa mi nedeje. A von by som vyšla až vtedy, keď bude doma zas pokoj.

„Kašli na nich. Chceš na raňajky vianočku s kakaom?“ pýtam sa Mima a hľadám papuče zakopnuté pod posteľou.

Mimo niečo zamumle, ale keďže má cez hlavu vankúš, nerozumieť mu. Nečakám na zrozumiteľnú odpoveď a otváram dvere izby.

„Čaute,“ vravím, keď prechádzam okolo kuchyne do kúpeľne.

Mama sa tvári, akoby sa nič nedialo, a otec si dlaňou šúcha zarastenú bradu.

„Už je hore aj Mirko?“ pýta sa mama. „Dnes chcem prať obliečky, tak si ich zvlčte z perín a hoďte na zem vedľa práčky.“

Prikyvujem, zatváram sa v kúpeľni a dívam sa na seba v zrkadle. Na brade mám vyrážku. Včera tam stopercentne nebola. Nahnevane sa ju pokúšam vytlačiť, no napokon končím s rozrýpanou krvavou ranou cez pol brady.

„Chceš čaj alebo kakao, Heňa?“ kričí na mňa mama.

Vystrkujem hlavu z dverí kúpeľne a vravím, že kakao. „Aj Mimovi sprav,“ dodávam.

„No tak snáď môžeš mame pomôcť, nie? Milost'pani!“ vykrikuje od stola otec. „Už si dosť stará na to, aby si si raňajky urobila sama,“ pokračuje a šomre, že sme s Mimom rozmaznaní a pohodlní.

Rýchlo zhasínam svetlo v kúpeľni a idem mame pomôcť. Keď je otec v takejto nálade, neoplatí sa s ním diskutovať, inak je doma peklo.

„Čo to máš na brade? Zase si si vytláčala vyrážky? Kolkokrát ti mám hovoriť, že to nesmieš robiť? Zanesieš si tam infekciu a zostanú ti jazvy. Nie si supermodelka, tvárou sa živiť nebudeš, ale ani tak nemusíš byť zjazvená,“ vraví mama a vyťahuje zo zásuvky dezinfekčný sprej. „Poď sem, aspoň ti to očistím.“

Jej tvár je blízko. Vatičku navlhčenú dezinfekčným prípravkom mi pritláča na bradu, a keď skončí, letmo sa ma dotkne.

„Už to nerob. Nakoniec to vždy dopadne horšie, ako to bolo na začiatku. Keď chceš, môžeme zajtra skočiť do drogerie po kryciu tyčinku na akné,“ vraví.

Najradšej by som jej povedala o konkurze. No než tak stihnem urobiť, obracia sa mi chrbtom a bez toho, že by sa na otca čo i len pozrela, sa ho pýta, či chce kávu.

Do kuchyne vchádza Mimo, mumle niečo na pozdrav a sadá si za stôl. Odpíja si z kakaa a hrá sa na mobile.

„Odlož to aspoň pri stole.“ Mama mu berie telefón z ruky a odkladá ho preč.

„Mlieko ti do kávy nedám. Potrebuješ sa dať trochu dohromady, než pôjdeme,“ vraví mama a zazerajúc otcovi podáva hrnček.

„Kam máme ísť?“ pýtam sa. Nikam sa mi dnes nechce. Obzvlášť nie s rozhádzanými rodičmi.

„Do Rače na vinobranie. Olina tam má stánok s nejakými čajmi, či čo. Chce, aby sme ju prišli pozrieť. Ideme električkou.“ Zazerá na otca, ktorý vstáva od stola a s kávou v ruke odchádza do obývačky.

„Dnes som chcel ísť s chalanmi von. Máme o druhej hrať futbal na ihrisku za školou,“ nespomínalo sa ozyva Mimo. Mám dojem, že ani on nestojí o výlet s našimi.

„Tak tam nepôjdeš. Už máš hotové všetky úlohy na pondelok? A zbalenú tašku? Keď doješ, pekne si nachystaj veci na zajtra. Bohvie, kedy sa vrátíme,“ uzatvára diskusiu mama.

Nikoho nezaujíma, aké mám na dnes plány ja. Niežeby som nejaké mala, to nie, ale šťve ma, ako sa u nás neberie do úvahy, že mám vlastný život.

„Musím ísť aj ja?“ pýtam sa. „Pozajtra máme písomku z bioly, musím sa učiť,“ pokúšam sa vyvliecť zo spoločne stráveného dňa.

Pravda je, že žiadnu písomku nepíšeme, a keby aj, zvládla by som to ľavou zadnou. Biológiu mám rada, na rozdiel od väčšiny iných predmetov.

„Ideme všetci!“ Koniec diskusie. Mama rozhodla, že ideme všetci, tak ideme všetci. A je úplne jedno, že proti našej vôli.

„Heňa, ty raňajkovať nebudeš?“ pýta sa ma, keď vychádzam z kuchyne.

„Kúsok vianočky som zjedla, keď som ju krájala Mimovi,“ klamem, pretože sa mi nechce vysvetľovať, že som si zaumienila aspoň dve kilá schudnúť. Keď som videla tie štíhle gazely na konkurze, cítila som sa pri nich ako nafúknutý balón.

V izbe padám na rozostlanú posteľ. Civiem na strop a predstavujem si, ako bude prebiehať druhé kolo konkurzu.

„Heňa, prosila som ťa, aby si zvliekla periny a dala obliečky k práčke. A ty sa v nich namiesto toho váľaš a zízaš do blba. Otec má pravdu. Si už dosť stará na to, aby si mi v domácnosti pomohla!“ ozýva sa vo dverách izby našťavaná mama.

Dnes som už dva razy počula, že som *dosť stará*. Tak prečo sa ku mne stále správajú ako k malému decku? Prečo mi diktujú, čo môžem a nemôžem robiť, dokonca aj kedy to mám robiť?

Znechutene z periny zvliekam obliečku a strhávam plachtu z postele. Mimo sa pokúša zvliecť svoju perinu, ale veľmi mu to nejde.

„Daj to sem, pomôžem ti,“ beriem mu perinu a zvrátenú obliečku mu naťahujem na hlavu.

„Hú, hú,“ smeje sa Mimo a predstiera, že je duch. Naráža do rohu postele a pokúša sa ma so smiechom chytiť. Dlhý kus

látky sa mu pletie pod nohy, až kým nezakopne a hlavou silno neudrie do zárubne dverí.

„Áu, auauau,“ kľáči na zemi a strháva si z hlavy obliečku. Po tvári mu stekajú slzy a čelo mu pomaly mení farbu.

„Krucí, decká, nemôžete byť tichšie?!“ kričí otec z obývačky. „Bolí ma hlava! Zatvorte sa u seba a hlavne buďte ticho!“

Zatváram dvere a sadám si k Mimovi na zem. „Ukáž, veľmi ťa to bolí?“

Do izby vchádza mama s vrecúškom mrazeného hrášku v ruke. Prikladá ho Mimovi na čelo a krúti hlavou.

„Ste ako malé deti. Nevidíte, že sa otec necíti dobre? To musíte robiť taký hluk? Na, tu si to drž a poriadne tlač, nech tam nemáš tipel,“ vraví a pomáha mi ustlať posteľ.

„Vezmi to do kúpeľne,“ podáva mi hromadu bielizne a ide za mnou.

„Otec zase stratil doklady,“ vraví mi, zatiaľ čo do práčky strká špinavé obliečky. „Nejaký čas budeme bez auta, lebo tam mal aj vodičák a všetky papiere. Nehovor to babke a dedovi, dobre? Nechcem zase počúvať tie ich múdre reči a dobre mienené rady.“

Prikyvujem a chytám ju za ruku. Neviem, či sa mi to zdá, ale mám dojem, že má v očiach slzy. Rýchlo sa odvracia a odťahuje ruku, akoby jej moja blízkosť bola nepríjemná.

Po obede sa chystáme do Rače. Otec si pár hodín pospal a zobudil sa v celkom dobrej nálade. V rifliach, mikine a čerstvo oholený vyzerá mlado, dokonca by som povedala, že až sympaticky. Aj mama sa už celkom upokojila. Napokon ten spoločný výlet nemusí byť až také utrpenie.

Cestou v električke sedíme s Mimom spolu a mama s otcom sú štyri rady sedadiel pred nami.

„Chceš vedieť tajomstvo?“ nakláňam sa k Mimovi, ktorý okamžite prikyvuje a s rozžiarenými očami čaká, akú úžasnú vec mu prezradím. Hrča na čele od nárazu do zárubne sa mu trochu zmenšila a zmenila farbu z červenej na tmavofialovú.

„Ale nesmieš to nikomu vykecať, jasné?“ chytám ho za ruku.

Mimo naznačuje, že si zamyká ústa imaginárnym kľúčom a akože ho strká do vrecka nohavíc.

„V piatok som bola na konkurze do *Prance Dance* a vybrali ma do druhého kola,“ vravím potichu, aby ma náhodou nezačuli naši.

„To fááákt? Super!“ tvári sa nadšene, hoci evidentne netuší, o čom je reč.

V podstate je mi to jedno, len sa musím s niekým o tú radosť podeliť, inak puknem. Ešte by som o tom mohla povedať Martine, s ktorou sme sa kamošili na základke a chodili spolu na ľudovky, ale kým ma stopercentne nevezmú, nebudem sa chváliť. Ak by to nevyšlo, bol by to trapas.

„A ja som v piatok dostal jednotku zo vstupnej písomky z matiky,“ chváli sa Mimo a ja ho za to uznanlivo ťapkám po ramene.

Mimo je fajn. Občas mi síce lezie na nervy, ale je to môj brat. Doma toho veľa nenarozpráva, hlavne keď je tam otec, ale keď sme sami, vieme sa spolu celkom nasmiať. Je na svoj vek vyspelejší než mnohí jeho rovesníci a pôsobí utiahnuto, no keď sa uvoľní, tak je z neho úplne iný človek.

Mama sa obracia k nám a naznačuje, že na ďalšej zastávke ideme dolu. Mimo mi stihne povedať nejaký vtip o revízoroch, na ktorom sa rehoceme, ešte keď vystupujeme z električky.

Cestou zo zastávky sa predierame húfmi návštevníkov vinobrania. Vyzerá to tak, že sa sem dnes vybrali snáď všetci Blaváci.

Mama drží otca pevne pod pazuchou, aby sa náhodou nestra-
til, a ja mám na starosti Mima. Už sa nechce držať za ruky, a tak
ho pridržiavam zozadu za tričko.

„Olina vravela, že má stánok niekde vzadu pri kolotočoch,“
kričí mama a hlavou naznačuje, akým smerom sa máme pre-
dierať davom.

Otec sa pristavuje pri nejakom mužovi a podávajú si ruky.
Vidno, že by sa s ním rád rozprával dlhšie, ale mama ho ťahá za
lakteť preč. Opäť si podávajú ruky a lúčia sa. Otec potom mame
niečo šepká do ucha. Mama krúti hlavou a obzerá sa za nami.
Kývam jej, aby sa nebála, že sme sa stratili.

Konečne nachádzame stánok tety Oliny. Napodiv je pri ňom
celkom veľa zákazníkov. Obzerajú si vystavené vrecúška s čajmi
a ovoniávajú mastičky v umelohmotných téglíkoch.

„No čaute, už som si myslela, že ani neprídete. Je tu strašný
frmol, ledva stíham!“ víta nás Olina a berie od nejakej ženy tri
eurá za balenie čaju.

„Heni, nechceš si zarobiť? Potrebovala by som pomôcť, sama
to nestíham!“ otáča sa ku mne Olina a ani nečaká na odpoveď,
pretože musí obslúžiť zákazníčku, ktorá si pýta čaj na trávenie.

Nad ponukou nepremýšľam ani sekundu. Zarobiť si nejaké
prachy a striasť sa našich? YES!

„Jasné, že ti pomôžem. Môžem, mami?“ pýtam sa pre istotu.

Mama sa zmätene pozerá na otca, ale ten nevníma. S roz-
žiarenými očami sleduje bujarý chaos okolo stánku a očividne
mu je jedno, či so mnou strávi popoludnie. Len Mimo sa zdá
z nečakanej zmeny programu nesvoj. Trochu sa upokojí, až
keď sľubím, že mu zo zarobených peňazí kúpim balíček *fejko-
vých* pokémonských kariet, ktoré obdivoval v stánku cestou
k Oline.

„Tak teda fajn... zostaň tu pomáhať. Maximálne však do pol ôsmej! O ôsmej nech si doma. Máš hotové úlohy na pondelok?“

Musím sa v duchu smiať. Odkedy mamu zaujíma, či som pripravená do školy? Naposledy to riešila, keď som bola na základke.

Ubezpečujem ju, že som do školy pripravená, dokonca spomínam aj vymyslenú písomku z biológie, na ktorú som sa akože stihla naučiť, než sme vyrazili na vinobranie.

Mama sa trochu upokojuje a vyťahuje z kabelky peňaženku. Chce mi dať nejaké drobné na jedlo, ale Olina jej to nechce dovoliť. Vraj sa o mňa postará.

Keď naši s Mimom konečne odídu, vysvetľuje mi, čo mám robiť. Nie je to nič zložité. Na vrecúškach sú nálepky s názvami bylinných zmesí aj na čo sa majú používať.

Jedna bylinná zmes je určená na chudnutie. Nechápem, ako je možné, že ten čaj Olina nepije. Váži skoro tonu a určite by bolo fajn, ak by zopár kíl schudla. Nemám však čas sa jej na to spýtať. Z každej strany na mňa hovoria zákazníci a doslovne sa nezastavím ani na minútu.

Okolo pol siedmej začne byť konečne trochu veget.

Olina si unavene sadá na malý štokerklík, ktorý sa pod jej obrovským telom stráca, akoby ho bola vcucila. Je to taká vtipná predstava, až sa musím smiať.

„Čo ťa tak rozveselilo? Si rada, že už to máš za sebou, však?“ šúcha si unavené opuchnuté nohy a naťahuje sa ku kase. Otvára ju a vyťahuje dvadsaťeurovú bankovku.

„Na. To máš za výpomoc. Ak by si si ešte niekedy chcela privyrobiť, stačí mi zavolať. So stánkom chodievam po jarmokoch a trhoch skoro každý víkend. Veď peniaze sa ti zídu, nie?“

Prikyvujem a beriem si bankovku. Slušne sa poďakujem a pýtam sa, s čím ešte môžem pomôcť.

„Už je neskoro, normálni ľudia išli domov. Zostali len nadrú-
lanci, ktorí sa nenalievajú čajmi, ale burčiakom. Balíme!“

S ochkaním sa stavia na nohy a spratáva tovar z pultu do veľ-
kých papierových škatúl. Pomáham jej ich nosiť do auta zapar-
kovaného pár metrov od stánku. Keď už je takmer všetko zba-
lené, uprene sa na mňa zadíva a z vrecka vyberá ďalších päť eur.

„Tu máš ešte stravné. Nakoniec si si nestihla nič kúpiť. Mu-
síš byť hladná.“

Trochu sa bránim a tvrdím, že ani nie, ale Olina len máva ru-
kou a vraví niečo o výbornej tržbe. Napokon si peniaze beriem,
a keď sa ubezpečím, že už s ničím nepotrebuje pomôcť, balím si
tašku a idem domov.

Na zastávke električky mi zvoní mobil. Mama.

„Už ideš? Mirko do mňa hustí, aby som ti pripomenula nejaké
karty, či čo. A ozaj, cestou sa zastav vo večierke a kúp maslo.“

Chudák Mimo! Na tie karty som totálne zabudla! Vlastne som
ani nemala čas ich kúpiť, veď som nemala ísť kedy ani na záchod.

Mám z toho výčitky svedomia, no vzápätí dostávam super ná-
pad. V utorok máme na druhé kolo konkurzu prísť v legínsoch,
lenže ja žiadne pekné nemám. Teraz však mám v peňaženke ne-
čakaných 25 eur! V pondelok po škole skočím do nákupného
centra neďaleko školy, kúpim si nové legínsy a Mimovi ozajstné,
originál pokémonske karty!

Od radosti, že som to tak pekne vymyslela, sa usmejem, no
keďže je na zastávke veľa ľudí, radšej sa zas zatvárim neutrálne,
aby si nemysleli, že mi preskočilo.

V obchode neďaleko nášho domu kúpim maslo a bežím do-
mov, aby som zastihla Mima, ešte než pôjde spať. Mám zo seba
úžasný pocit. Aj napriek tomu, že to dnes vyzeralo na katastro-
fálny deň, všetko sa utriaslo dosť dobre.

HLADNÁ DUŠA

Som celkom hladná, ale večerať nechcem. Keď som vydržala od obeda nejесť, už si to kaziť nebudem. Aspoň sa dám do utorka trochu do formy.

3

Ešte mi ani nestihol zazvoniť budík a už som hore. Keď som si uvedomila, že je dnes druhé kolo konkurzu, viac som spať nemohla.

Na skrinke pri posteli ležia nové legínsy. Stýkrát ich beriem do rúk a obzerám si ich. Sú krásne, farebné, mäkké a mám v nich celkom v pohode nohy, aj napriek veľkému zadku a tučným stehnám. Keď si k nim dám dlhšie tričko, bude to vyzeráť celkom dobre.

Snažím sa byť potichu, aby som nezobudila Mima. Opatrne vstávam z postele a po špičkách idem do kuchyne, kde mama dopíja kávu.

„Čo už vstávaš? Ešte môžeš spať aspoň pol hodiny,“ víta ma medzi dverami.

Prehrabujem si dlaňou vlasy a vravím, že ma zobudil plný mechúr.

„Stále vám vravím, že sa pred spaním nemáte nalievať vodou, ale nikto ma tu nepočúva,“ šomre si popod nos a ukladá hrnček do umývačky.

Dávam si rýchlu sprchu. Zvyčajne sa ráno sprchovať nestíham, ale dnes je to iné.

Do kúpeľne vchádza mama, aby sa namaľovala, než odíde do práce.

Neznášam, keď je so mnou v kúpeľni, kým sa kúpem či sprchujem. *Neznášam* to. Hoci to robí nenápadne, vidím, že si ma obzerá. Najviac nenávidím, keď začne komentovať, čo vidí.

Och, ty si ale vyspela! Fíha, tuším už budeme musieť kupovať o číslo väčšiu podprsenku! Heni, ja v tvojom veku som veru taká ženská nebola! a podobne. Vtedy mám chuť zrolovať sa do malej guľôčky a spláchnuť sa do záchoda.

Mama stojí pred zrkadlom a nanáša si na očné viečka tiene. Popritom ma pozoruje v zrkadle.

Rýchlo zo seba zmývam zvyšky peny a vrhám sa na osušku položenú na práčke, do ktorej sa v sekunde balím ako do kukly.

„Dnes prídem domov trochu neskôr. Idem k spolužiačke písať projekt z chémie,“ pripravujem si pôdu na možný neskorší príchod a vyliezam z vane. „Ak by som veľmi nestíhala a hrozilo by, že nebudem doma pred pol ôsmou, zavolám ti.“

Mama na mňa skúmavo hľadí cez odraz v zrkadle. S maskarou v ruke sa ku mne otáča a trochu podozrieavo sa pýta: „Ty niekoho máš, však?“

Nervózne sa smejem a ubezpečujem ju, že nie. Spolužiaci z triedy, až na pár výnimiek, nestoja za veľa a starší chalani sa zatiaľ netvária, že by zaregistrovali moju prítomnosť.

„Aspoň sa môžeš lepšie sústrediť na školu. V tvojom veku som už...“ zarazí sa v strede vety a akoby nič pokračuje: „Počuj, čo keby sme spolu skúsili ísť na pár dní na diétu? Kolegyňa v robote schudla neskutočných päť kíľ za menej ako mesiac. Teda, nie že by si to potrebovala, to nie, ale... ani ti to neuškodí. Čo ty na to?“

Zarazene sa na ňu dívam a neviem, čo povedať. Je pravda, že som cez prázdniny pribrala, ale nenapadlo mi, že by som mala diétovať.

„Ale nemysli si, že sa mi zdáš tučná, to božechráň. Ja len, že by som pár kíľ potrebovala zhodiť, a keby som tú tukožravú polievku varila pre dvoch, viac by sa to oplátilo a navzájom by sme sa ťahali.“

Napokon, prečo nie. Ak by ma vzali do súboru medzi tie superšťihle dievčatá, zopár kíľ dolu by som privítala. Tak či tak som chcela chudnúť.

Vravím mame, že so mnou môže počítať, idem sa obliecť, zobudiť Mima a o pätnásť minút už spolu vyrážame do školy.

Približne v strede cesty medzi domom a gymnáziom sa lúčim s Mimom, ktorý chodí do piatej triedy na základku, kam som predtým chodila aj ja. Dokonca má tú istú triednu. Dívam sa, ako sa pred bránou zdraví so spolužiakmi a vyťahuje z vrečka mikiny karty, ktoré som mu včera kúpila. Spolužiaci sa okolo neho zhľukujú a Mimo im s nadšeným výrazom v tvári ukazuje svoje poklady.

Som rada, že ho decká z triedy berú a nie je samotár. Nie je jednoduché byť obľúbeným v kolektíve plnom futbalistov a atlétov, keď ste športové poleno. Našťastie má Mimo super povahu a v triede je vraj za šaša. Keď nám to minulý rok mama po jednom rodičku povedala, neverila som. Takéhoto Mima doma nepoznáme. Otec sa vtedy uškrnul a podotkol, že Mimo je nemotorný po mame a vtipný po ňom. No comment.

V škole zisťujem, že som sa nielenže nestihla naučiť slovíčka, ale zabudla som aj na domácu z angliny. Našťastie máme angličtinu až po desiatovej prestávke a úlohu si stíham od niekoho odpísať.

V škole sme celkom na prd kolektív. Skupinkuje sa vo veľkom, pričom všetci by chceli byť v partičke najpopulárnejších deciek. Kým na základke boli najväčší frajeri športovci a najkrajšie baby, tu je to napodiv inak. Najväčšie esá sú decká, ktorým ide anglina, informatika a vyhrávajú matematické súťaže a vedomostné olympiády. Mnohí pritom ako šprti ani nevyzerajú. V triede máme babu, hádzanárku, ktorá je vysoká, chudá, pekná a navyše inteligentná. Fakt nespravodlivé.

Nemám tu veľa kamošiek. Keď som zo základky prešla na gympel, chvíľu mi trvalo, kým som si zvykla a rozkukala sa. No a kým som sa spamätala, všetci už boli popárovaní a poskupinkovaní. Na mňa akosi nevyšlo. Nikam nepatrím a nemám ani najlepšiu kamošku. Výhodou je, že nie som zaškatulkovaná a bavím sa s kýmkkoľvek, kto mi je ochotný venovať svoj čas.

Cez desiatovú prestávku mi úlohu z angliny dáva odpísať Kamila. Rýchlo do zošita škrabem pár prekladových viet a v duchu sa modlím, aby som neopovedala, alebo ešte horšie, aby nebola písomka.

Anglina, našťastie, prebieha bez ujmy na zdraví aj na známkach. Test z prvej lekcie nás čaká až v piatok, dovedy sa to snáď stihnem naučiť. Do konca vyučovania zostáva ešte pár hodín a potom tadáááá... druhé kolo konkurzu!

Na obed nepôjdem, nech nie som plná, aby sa mi lepšie tancovalo.

4

S tojím pred zamknutými dverami kultúrneho domu. Je pol piatej. Do začiatku druhého kola konkurzu zostáva ešte tridsať minút. Nekonečných, lepkavých, dlhých tridsať minút.

Na schodoch pred kulturákom posedáva trojica dievčat. Rozprávajú sa a nahlas sa smejú. Jednu spoznávam, tancovala so mnou v skupine v prvom kole. Ostatné mi nie sú povedomé.

„Čau, aj ty ideš na druhé kolo?“ pýta sa ma jedna z nich, chudulinká tmavovláska. „Nemáš náhodou extra gumičku do vlasov? Zabudla som si.“

Prehrabávam sa v taške a vo vreckách nohavíc.

„Sorry, ale mám len jednu,“ krčím plecami. Baba len pohodí hlavou, ani nepoďakuje a baví sa ďalej s ostatnými.

Sadám si na kamenné schody. Ich chlad cítim aj cez hrubé rifle. Spomínam si na mamine večné poučky o tom, ako by som nemala vysedať na studenom, aby mi nenachladli vaječníky, a pre istotu si pod zadok dávam tašku. Sedím sotva pár minút,

keď zbadám, že pred kulturákom zastavuje auto a vystupuje z neho známa blondína a ešte jedno dievča.

„Poďte,“ vraví nám, odomykajúc dvojkrídlové dvere kultúráku. „Šatne by mali byť otvorené. Keď sa prezlečiete, choďte rovno do sály a trochu sa rozcvičte,“ vraví nám na chodbe a vyťahuje z tašky zvoniaci mobil.

„No kde si? Už je tu zopár dievčat,“ vraví namiesto pozdravu. „Okej, ale ponáhľaj sa,“ končí hovor.

„To bol Samo,“ otáča sa k babe, ktorá prišla s ňou. „Bude meškať asi desať minút, pán vedúci,“ vraví opovržlivo, načo sa tá druhá trochu nasilu zasmieje.

Mám z toho nepríjemný pocit. Nedočkavú nervozitu razom strieda úzkosť. Cítim, ako mi zviera žalúdok.

V šatni sa potichu prezliekame. Aj baby, ktoré sa vonku na schodoch bavili, sú zrazu ticho. Napätie je citelné. Postupne prichádzajú ostatné dievčatá, až kým nie sme všetky.

Akú mám vlastne šancu? Nejaké tanečné základy mám, to áno, ale ľudovky sú úplne o inom. Sebavedomie ma rýchlo opúšťa. Nenápadne si obzerám dievčatá, no z ich výzoru neviem nič vyčítať. Zostáva mi len dúfať, že minimálne polovica z nich dnes nemá svoj deň.

Keď vchádzame do sály, prediera sa okolo nás muž. „Sorry, pardon, dámy,“ nahlas sa od dverí ospravedlňuje za meškanie.

„Na moste bola nejaká nehoda, trčal som tam pol hodiny,“ vraví, vybaľujúc si notebook.

„V pohode,“ reaguje blondína a nastavuje repráky, aby sme mohli začať.

V sále sme už všetky. Krčíme sa v malom hlúčiku a čakáme, čo bude. Keď už je aparátúra pripravená, blondína nasadí profesionálny úsmev a vraví: „Tak vás teda vítam, dámy. Dúfam, že

ste sa stihli trochu ponáťahovať, ak nie, urobte tak teraz, aby ste si neublížili. Volám sa Ela, som choreografkou súboru. Toto je Saša, tancuje v súbore už tri roky a bude vás učiť choreografiu, s ktorou sa budete uchádzať o členstvo. Za mnou sedí umelecký vedúci Samo, ktorý bude mať pri výbere hlavné slovo. Takže sa ho snažte oslniť,“ pokúša sa o žart. „Sme trochu v časovom sklze, nebudem viac zdržovať. Príďte si k Samovi po číslo a pripnite si ho na viditeľné miesto. A rozcvičte sa!“

Dnes mám číslo štyri. Hádam mi prinesie šťastie.

Odkukávam od ostatných zopár natáhovacích cvikov, párkrát poskakujem na mieste, vytáčam sa v páse, jednoducho predstieram, že viem, čo robím. Že som v podstate profík, ktorý ich rozdrví. Haha.

Po pár minútach nás Ela žiada, nech sa rozostúpime po sále tak, aby sme mali dosť miesta a dobre videli na Sašu. Púšťa hudbu. Z reprákov znie skladba, ktorú v poslednom čase stále hrajú v každom rádiu. Lezie mi na nervy, ale teraz som vďačná, že ju mám napočúvanú. Viem presne, kedy sú zmeny v rytme, kedy sa spomaľuje, čo je veľké plus. Napätie vo svaloch sa mi trochu uvoľňuje a po prvýkrát, odkedy som sem prišla, cítim radostné vzrušenie.

Ela skladbu odrazu zastavuje a vyzýva Sašu, aby sa pripravila.

„Saša vám najprv kroky predvedie na celú skladbu a potom si choreografiu rozdelíme na tri časti. Tie si postupne osvojíte a po krátkej prestávke približne o hodinu budete mať dve šance nás presvedčiť, že ste pre súbor tie pravé. Najprv predvediete naučené kroky a potom vám pustíme inú skladbu, na ktorú budete improvizovať.“

Sálou to zahučí ako v úli. Niektoré baby sú z improvizácie v strese, ale pre mňa je to super správa! Myslím, že vo voľnom

tanci som fakt dobrá. Doma si často len tak tancujem a skúšam kroky z videoklipov. V izbe nemám veľa priestoru, ale tu to môžem naplno rozbaľiť!

Začína hrať hudba a Saša nám predvádza choreografiu. Oproti tej z prvého kola je celkom zložitá a členitá. Od nervozity sa mi potia dlane. Utieram si ich do stehien a zúfalo sa pokúšam zapamätať si kroky. Baba stojaca vedľa mňa si sama pre seba mumle popod nos: „OMG! Tak toto nedám!“

Ani mne nie je všetko jedno. Vystieram sa, aby som pôsobila sebavedomejšie. Naša anglinárka má úžasné motto: „Fake it, 'till you make it!“ Predstieraj, kým sa ti to nepodarí! Takže predstieram, že som v pohode, úplne cool, proste profička. A dúfam, že ak budem predstierať dostatočne dlho, nakoniec sa upokojím a nebudem sa klepať ako ratlík.

Saša dotancuje a delí nás na dve skupiny, aby sa nám mohli venovať s Elou obe. Ja som v skupine, ktorú učí kroky Ela. Radšej by som mala Sašu, z Ely som vystresovaná a stuhnutá.

Keď sa kroky naučíme, skúšame ich spoločne s druhou skupinou aj na hudbu a bez prestávky pokračujeme s druhou časťou choreografie. Samo nás pozoruje a občas si s Elou niečo šepkajú a ukazujú prstom na niektoré z nás. Mám dojem, že sa bavia aj o mne, ale je možné, že si to len namýšľam.

Keď máme ako-tak nacvičenú aj tretiu časť, ideme celú choreografiu od začiatku. Robím zopár chýb, ale nič epické, len malé zaváhania. Niektoré dievčatá sú úplne mimo a úpenlivo sa snažia pripojiť k ostatným. Až mi je ich ľúto.

Tri razy si kroky prechádzame a potom nám Ela dáva desaťminútovú prestávku.

„Choďte si oddýchnuť do šatne. Odporúčam, aby ste si nič nepakovali na chodbe či v šatni. Len sa dopletiete a znervózniete,

keď si na niečo nebudete vedieť spomenúť. S hudbou vám to naskočí. A nerozhádzajte sa mi von, zostaňte v kulturáku, okej?“

V šatni si kontrolujem mobil. Už je skoro štvrt' na sedem. Do siedmej stopercentne neskončíme. Mala by som napísať mame, že budem meškať, nech nie je nervózna. Najradšej by som jej zavolala, ale nechcem, aby prasklo, že nie som u spolužiačky a neriešim projekt z chémie.

Píšem jej esemesku. O minútu mi cinkne odpoveď.

Ok. Dúfam, že si už na zajtra pripravená aj zbalená. Mama

O pár minút máme byť naspäť v sále. Rýchlo si z tašky vyberám papierovú vreckovku a bežím na véc'ko, aby som to stihla. Na toaletách stretávam nejaké dievčatá. Stoja v rade na záchody a bavia sa o choreografii, nečakali, že to bude až taký masaker.

„Fakt nechápem, ako od nás môžu chcieť, aby sme sa niečo také naučili za menej ako hodinu,“ prevracia oči chudulinká tmavovláska, čo chcela odo mňa gumičku. Drží sa okolo tenučkého pásu a nervózne klipká očami.

Keď sa konečne uvoľní véc'ko, rýchlo sa idem vycikať, umyjem si ruky a letím do šatne dať si mobil do tašky. V šatni už nikto nie je. V panike neviem otvoriť zips na taške, ruky sa mi chvejú a cítim, ako mi tlčie srdce.

„Krucí,“ nadávam nahlas, a keď sa mi konečne podarí odložiť tašku s mobilom do skrinky, letím ozlomkrky do sály.

Baby, našťastie, len postávajú a čakajú na vedúcich súboru, kým sa dorozprávajú. Pokúšam sa trochu upokojiť, ale kolená sa mi trasú, akoby boli z gummy. Na čelo mi vystupujú kropaje potu a dlane mám komplet mokré. Mama mi často nadáva, že zbytočne stále panikárim, a teraz si uvedomujem, že má asi pravdu.

Po chvíli sa Ela otáča k nám a žiada nás o pozornosť.

„Tak, baby, ak ste ready, môžeme začať. Najprv zatancujete naučenú choreografiu, potom pustíme hudbu, na ktorú budete improvizovať. Prejdeme plynule z jednej skladby do druhej. Saša bude tu vpredu, a keby videla, že ste totálne mimo, pripojí sa k vám, aby vám pripomenula kroky. Nejaké otázky?“

Jedno dievča nesmelo dvíha ruku a pýta sa sotva počuteľným hlasom: „Mohli by sme si kroky ešte zopakovať nesúťažne? Než pôjdeme naostro?“

Ela, Samo aj Saša sa smejú.

„Toto je prestížny súbor, vážená. Konkurz nie je súťaž. Ideme naostro hneď!“ vraví Samo s riadnou dávkou sarkazmu a nastavuje hudbu, aby sme mohli začať.

Dievča sa od hanby červená a ospravedľňuje sa, že to tak nemyslela. Nik jej už nevenuje pozornosť.

Zhlboka sa nadychujem a privieram na moment oči, aby som našla vnútorný pokoj. Nič nenachádzam. Som rozochvená a strémovaná. Veľmi, veľmi túžim dostať sa do súboru. Neviem, čo si od toho sľubujem, ale mám dojem, že môj život by sa kompletne zmenil. K lepšiemu, samozrejme.

„Upokojíme sa, sústredíme, a keď začne hrať hudba, hneď sa skúste chytiť na prvé takty a začnite tancovať,“ vraví Ela. Saša sa stavia do úvodnej pozície, spolu s ňou aj my.

Trochu sa mi motá hlava. Neviem, či od nervozity alebo od hladu.

Sálou sa nesú prvé takty skladby. Hlava sa mi vypína akoby na povel a jediné, čo si uvedomujem, je, že ma nohy nesú samy. Ruky, nohy, celé telo akoby splynulo s hudbou. Keď začnem premýšľať, či to robím správne, okamžite strácam rytmus, no len čo vypnem hlavu, ide to samo. Škerím sa od ucha k uchu.

Zrazu je mi jedno, či ma vezmú. Milujem tanec. Ak nebudem tancovať v tomto súbore, skúsím šťastie inde.

V momente, keď precítim, že vlastne o nič nejde, opúšťajú ma aj posledné zvyšky strnulosti a strachu. Mám dojem, že sálou letím, že neexistuje gravitácia. Ak aj robím chyby, je mi to jedno. Užívam si.

Stop. Posledná pozícia, záklon. Ticho.

Niektoré z dievčat v pozícii nevedia udržať stabilitu a hádže ich do boku. Ja stojím pevne a nehybne ako skala. Jediné, čo sa hýbe, je moja hrud', v ktorej mi tlčie srdce ako besné.

Samo, Saša i Ela tleskajú. Konečne sa preberám z tranzu. Obzerám sa po ostatných babách. Niektoré sa šťastne usmievajú, niektoré lapajú dych, zopár kľáčí na zemi.

Vzápätí začína hrať ďalšia skladba. Spomínam si, že máme ešte tancovať. Úplne som na improvizáciu zabudla! Okamžite sa spájam s rytmom skladby, ktorú nepoznám. Éterom sa nesie výrazný africký bubon a ja som opäť v tranze. Milujem tanec, milujem!

Tentoraz zvládam sledovať, ako sa hýbu ostatné baby. Niektoré sú fakt dobré, ale tá chudá tmavovláska je absolútne úžasná. Ak by som nemusela tancovať, sadla by som si niekam do rohu sály a užívala si pohľad na jej krásne štíhle telo a neskutočné pohyby. S úľavou vidím, že zopár dievčatám improvizácia zúfalo nejde. Snáď si to všimnú aj Ela so Samom.

Len čo sa skladba skončí, sálou sa opäť nesie potlesk. Zopár dievčat sa pridáva. Ja nie, je mi to trápne.

Ela nám ďakuje a posiela nás do šatne, aby sme sa napili a prezliekli. O pätnásť minút sa máme vrátiť vypočuť si výsledky.

Letím ku skrinke, aby som si skontrolovala mobil, a nervózne tukám mame správu, že sa ešte musím zdržať. O chvíľu mi volá. Mobil mám nastavený na tiché zvonenie, no vysvietený, blikajúci

displej s nápisom *Mama* žiari ako nemá výčitka. Ak by som jej predtým povedala, kde naozaj budem, možno by sa nenahnevávala, že meškám. No už je neskoro. Klamstvo o projekte z chémie a spolužiačke je príliš veľké na to, aby som jej teraz po telefóne vysvetľovala, kde skutočne som. To by mi neprešlo.

Vychádzam zo šatne na chodbu a idem úplne dozadu, aby ma nik nepočul.

„Áno, mami?“ šepkám do telefónu.

„*No čo mi to neberieš? A prečo šepkáš?*“ pýta sa nervózne.

Pritláčam si mobil tesne k ústam a vravím o čosi hlasnejšie: „Mami, nemôžem nahlas hovoriť, lebo...“ pokúšam sa prísť s uveriteľnou výhovorkou, „... lebo spolužiačka má mladšieho súrodenca a ten už išiel spať. Preto som mala vypnuté zvonenie,“ vravím a žasnem nad tým, ako dôveryhodne viem klamať.

„*Aha, no dobre. Kedy prídeš domov? A nevolal ti otec? Ani on mi neberie. Ja neviem, načo tie mobily vlastne máte, keď mi neberiete nikdy, keď to potrebujem,*“ vraví nahnevane. Ubezpečujem ju, že sa vrátim hneď, ako dokončím prácu, a vravím, že otec nevolal. Nahlas vzdychá a bez rozlúčky skladá telefón.

Po rozhovore vo mne zostáva nepríjemný, skľučujúci pocit, ale nemám čas sa tým zaoberať, lebo nás volajú do sály.

„Postavte sa sem,“ ukazuje nám Ela a berie zo stola papier so zoznamom mien. „Nebudeme to zbytočne naťahovať, všetci sme už unavení, tak nech to máme za sebou.“

V sále je hrobové ticho.

„Tancovali ste obstojne. Dalo by sa povedať, že až na pár výnimiek ste boli dobré všetky. Do súboru však nemôžeme vziať každú, takže prečítam len mená dievčat, ktorým sa to podarilo.“

Ela pomaly číta mená zo zoznamu. Baba vedľa mňa od radosti podskakuje, predpokladám, že prešla.

„... Timea Lackovičová, Henrieta Nosková...“

Zmätene sa obzerám vôkol seba, či sa náhodou ešte niekto nevolá tak ako ja. Pomaly mi to dochádza.

Vzali ma! Vzali!

Ela skladá papier na polovicu a vraví: „Blahoželám, dámy. Oficiálne ste sa stali členkami súboru *Prance Dance*. Byť členkami takéhoto známeho súboru vás zaväzuje k tomu, aby ste si plnili povinnosti na sto percent. Dochvilnosť, stopercentná dochádzka na tréningy, žiaden alkohol, drogy, tetovania. Správna výživa, aby sa na vás dobre pozeralo, by mala byť samozrejmosťou. Viac si povieme na prvom tréningu budúci utorok. Očakávam vás tu o piatej.“

Šťastne sa usmievam. Jedno z dievčat, tá chudulinká baba, ktorá chcela gumičku, sa pýta, či sa na tréningoch tancuje naboso alebo v nejakých tanečných topánkach. Usudzujem, že ju vzali.

Ela jej odpovedá, ale ja nič nevnímam, len ten povznášajúci pocit radosti. Takto som sa netešila, ani keď som zistila, že ma vzali na gymnázium.

Samo, Saša a Ela nám ďakujú za účasť, hovoria zopár povzbudivých slov dievčatám, ktoré nepostúpili, a posielajú nás domov.

V šatni sa zopár dievčat od stresu a sklamaní rozplače. Je mi ich ľúto, no uvedomujem si, že ak by to neboli ony, bola by som na ich mieste ja. Život je krutý, ako s radosťou hovoríeva naša chemikárka.

Skrinku mám vedľa tej chudej baby. Zaväzujúc si šnúrku na teniske sa ku mne nakláňa a pýta sa: „Teba tuším vzali, však? Všímal som si ťa pri voľnom tanci, si fakt dobrá.“

Neviem, čo na to povedať. Koktajúc ďakujem a vravím niečo o tom, že dobré sme boli všetky.

„Jasné, ale postúpili len tie najlepšie,“ vraví s trochu povýšeneckým úsmevom, berie tašku, zdraví nás a odchádza preč.

Na zastávke eliny sa s ňou zase stretávam. Tvári sa, že ma neregistruje, a strká si do uší slúchadlá. Obe nastupujeme do tej istej električky, ale každá do iných dverí. Chcem si odsledovať, kde vystúpi, ale vozeň je plný a v jednom momente ju úplne strácam z dohľadu.

Pre samú eufóriu si úplne zabúdam pre mamu vymyslieť nejakú uveriteľnú storku o tom, ako a u koho sme robili projekt. Takže keď sa ma doma namiesto pozdravu pýta, kde som to vlastne bola, zarazene stojím medzi vchodovými dverami a červená ako paprika kokcem, že tú spolužiačku nepozná, lebo je v škole nová.

„Heňa, neviem, či si myslíš, že som skutočne taká blbá, ale mňa neoklameš. Kde si bola? A s kým? Veď ak máš nejakého chlapca, tak mi to pokojne povedz. Vek už na nezáväznú známosť máš. Len mi, buď taká láskavá, neklam. Už v telefóne to bolo očividné. Vraj ukladajú decko. Pch!“ Mama nahnevane hádže hlavou.

Otvárajú sa dvere detskej izby a Mimo vystrkuje von strapatú hlavu. Jedným pohľadom vyhodnocuje situáciu a radšej sa opäť zatvára dovnútra.

Cítim, ako sa mi chvejú a potia dlane. Z pleca skladám tašku a sadám si na lavičku pod vešiakom.

Mama ma mlčky pozoruje. Mám dojem, že má červené oči, akoby pred chvíľou plakala.

„Mami, si v pohode?“ pýtam sa a pristupujem k nej. Rýchlo otáča hlavu a mizne v kuchyni. Unavene si sadá za stôl, berie hlavu do dlaní a rozplače sa. Plecia sa jej natriasajú a občas vydá zúfalý vzlyk.

Cítim sa hrozne. Netušila som, že ju tak rozruší jedno malé klamstvo.

„Nehnevaj sa, mami. Prepáč, že som ti nepovedala pravdu. Len som ťa nechcela plašiť, vieš? Dnes bol konkurz do tanečného súboru, takého fakt dobrého. Radšej som o tom nikomu nepovedala, aby som vás nesklamala, ak by ma nevzali. Nechcela som klamať. Mrzí ma to.“

Mama si do rukáva utiera oči a smrká do servítky ležiacej na stole.

„A? Vzali ťa?“ Upiera na mňa uslzené oči.

Prikyvujem.

Mama sa jemne pousmeje, vstáva od stola, naberá si z kohútika vodu a hltavo pije.

„Fakt ma to mrzí, mami,“ ospravedlňujem sa ešte raz.

„Ja neplačem pre to klamstvo. Áno, nahnevalo ma to, ale vytočil ma už otec. Sľúbil, že dnes pôjde z roboty rovno domov. Mali sme ísť spolu vyberať nové kachličky do kúpeľne. Celé popoludnie mu volám, nezdvíha. Poslednú hodinu je už úplne nedostupný. Volala som jeho kolegovi a ten vravel, že sa u nich niečo oslavovalo a otec z práce odišiel o pol šiestej s nejakou kolegynou. Ale domov stále neprišiel.“

Mama vzdychajúc otvára dvere od umývačky riadu a pomaly, unavene vyberá čisté taniere.

„Už mám tých jeho klamstiev a sľubov po krk. Preto neznesiem, aby ste mi klamali vy dvaja.“ Otáča sa ku mne. „Nechápem, prečo si mi o tom konkurze nepovedala. Veď sama vieš, že ťa v takýchto aktivitách rada podporím. V škole si sa už celkom uchytila, takže snáď budeš zvládať aj krúžok. Nie som proti.“

Cítim sa ako úplná krava. No zároveň je to úľava, že nemusím vymýšľať ďalšiu lož o tom, ako som sa dostala do súboru.

„Takže nikoho nemáš?“ pýta sa mama.

„Nemám, nikto ma nechce,“ smejem sa nasilu a idem spať.

5

Otec po nočnom výlete zase seká dobrotu. Vždy keď to preženie s pitím a vytočí mamu, je doma na nejaký čas pokoj. Tieto obdobia relatívnej normálnosti by som mala ešte radšej, ak by im nepredchádzali drámy a hádky.

Otec je na tom teraz dokonca tak dobre, že sme sa mu s mamou odhodlali povedať o prijatí do súboru. V podstate nijako nezareagoval, ale to je to najlepšie, čo sa mohlo stať. Žiadna reakcia je v jeho prípade dobrá reakcia.

Zajtra idem po prvýkrát na tréning. Netuším, čo mám od toho čakať, ale už teraz sa neskutočne teším. Niekoľkokrát si balím a vybaľujem tašku. Už samotné rozhodovanie, akú tašku si vlastne na tréning vezmem, mi zaberá skoro hodinu.

Mimo sa na mne rehoce a napodobňuje ma, ako stojím nad tromi taškami. Tvári sa pri tom tak smiešne, až napokon do smiechu vybuchujem i ja. Konečne v ňom začínam vidieť toho šaša, akým je vraj v škole.

„Teraz, keď budeš chodiť tancovať, už nebudeš doma skoro vôbec, však?“ pýta sa ma zrazu.

„Ale čoby! Tréningy sú len dva razy do týždňa. Neboj. Ne-nechám ťa tu s nimi stále samého,“ smejem sa a strapatím mu šticu na hlavu.

Je mi ho ľúto. Nedávno sa mi po jednej z tisícok hádok medzi našimi zdôveril, že keď som doma, tak sa až tak nebojí. Keď sa však rodičia hádajú a ja tu nie som, vraj sa občas zavrie v izbe a plače.

„Vieš čo, poď mi ukázať ten album s kartami, čo ty na to?“ navrhujem mu. To mu vždy na sto percent zdvihne náladu. Na smrť ma to nebaví, no keď vidím, ako žiari od radosti, rada sa obetujem.

Mimovi sa v sekunde zlepšuje nálada. Skáče ku skrinke so svojimi pokladmi a vyťahuje album vo farebných doskách. Sadáme si na posteľ a Mimo mi detailne opisuje jednu kartičku za druhou. Pri dvadsiatej už mám pocit, že mi roztrhne hlavu. Obdivne híkam, prikyvujem a tvárim sa, že ma to neskutočne zaujíma. Pravda je, že by som najradšej ušla niekam, kde by ma pokémoni nikdy nenašli.

„... a toto je moja najraritnejšia karta. Vymenil som ju so spolužiakom za tri originálky. Páči sa ti?“ ukazuje mi kartu, ktorá vo svetle mení farbu.

Chystám sa opäť hikať od úžasu, ale našťastie ma volá mama do kuchyne. Zvyčajne sa tvárim, že ju nepočujem, no teraz s verou skáčem z postele a letím za ňou.

„Vynesieš smeti? Na večeru robím rybu a strašne tu smrdia tie plastové podnosy, na ktorých bola zabalená,“ podáva mi za uzlené plastové vrece s odpadkami.

Vo výťahu sa dívam na svoj odraz v zašpinenom zrkadle. Časť je prasknutá a ľavý horný roh je úplne odlomený. Keď som raz išla vo výťahu s mamou a sťažovala som sa, že sa v ňom teraz zle vidím, povedala, že vraj môžem poďakovať otcovi. Veľavravne zdvihla obočie a viac mi odmietla prezradiť.

Výťah je zle osvetlený, zrkadlo je zacapkané a prasknuté, no i tak vidím, že by som so sebou mala niečo urobiť. Keď si spomeniem na tie *soletky* z konkurzu, klesá mi sebavedomie ešte hlbšie než zvyčajne. V starom, vyťahanom tričku a odstrihnutých teplákových kraťasoch si pripadám neatraktívna a zanedbaná. Navyše mám dojem, že rozširuje, lebo ak nie, tak som ešte viac pribrala.

Keď sa vrátim, Mimo rieši domáce úlohy. Album s kartami leží na posteli a ja sa tvárim, že mám veľa práce s balením do školy, len aby mi ho nechcel doukazovať.

„Večera!“ kričí mama z kuchyne.

Otec sedí za stolom a hrá sa na mobile. Ani nezdvihne oči od hry a vraví: „Ruky! Najprv si umyte ruky.“

Umytí si sadáme k stolu. Mama nabera rybu a Mimo krúti nosom, akoby mal na tanieri varené slimáky.

„No len sa netvár! Ryba je zdravá. Ty by si stále jedol len nuteľové rožky. Rastieš a si vo vývoji. Občas musíš jesť aj zdravé veci!“ nakladá mu mama o porciu navyše, aby dala najavo, že to myslí vážne.

„Mne nalož len rybu bez prílohy,“ vravím a načahujem sa za tanierom, než mi naň mama stihne naservírovať zemiaky.

„To je neskutočné,“ búcha otec dlaňou o stôl. „Nič si nevážite, fagani. Mama tu vyvára a panička si bude vymýšľať, že nechce zemiaky! Len jej pekne nalož, čo to potom budeme vyhadzovať?“

Mama sa na mňa trochu ospravedlňujúco zadíva a prihodí mi na tanier zopár varených zemiakov.

„Veď len trošku. Na chuť.“ Obracia sa na otca a nahnevane mu vraví: „A ty odlož mobil. Raz za čas sa stretneme pri spoločnej večeri, tak aspoň do toho nezízaj. Ani deckám nedávaš bohvieaký príklad.“

Otec neochotne odkladá mobil na lavicu vedľa seba.

Mlčky jeme. Mimo sa rýpe v rybe, no zakaždým, keď sa na neho otec prísne pozrie, strká si do úst vidličku s kúskom mäsa a porciu okamžite zapíja vodou. Je mi ho ľúto.

Rýchlo dojedám a vstávam od stola.

„Mala by som sa ešte učiť,“ vravím pre istotu, no Mimo na mňa prosebne upiera oči, aby som zostala, a tak si vzdychajúc opäť sadám.

„Tá polievka, čo si ju minule spomínala, mami, nevieš, ako chutiť?“ pýtam sa.

„Myslíš tukožravú polievku?“ okamžite reaguje mama a sklada príbor. Nakláňa sa ponad stôl a vzrušene vraví: „Je hlavne z kapusty. Nevieť, či tam ide aj iná zelenina, musím sa pozrieť do mobilu, recept som si prefotila od kolegyne. Ty by si do toho išla so mnou?“ pýta sa nadšene.

Podvedome sa chytám za brucho. Po večeri je ešte nafúknutejšie než zvyčajne.

„Asi hej. Ak to nebude príliš nechutné,“ dodávam pre istotu, ak by mi to nechutilo.

„Tak fajn,“ hovorí spokojne. „Zajtra skočím na trh a nakúpim zeleninu. Večer navarím a môžeme začať. Ja si ju budem nosiť v obedári do roboty, ty ju môžeš jedávať na raňajky a večeru. Obedy si daj normálne v škole, aj tak sú už zaplatené.“

Otec sa díva raz na mňa, raz na mamu: „Vám tuším preskočilo. Dobrovoľne žrať kapustu každý deň? A čo my s Mimom? Aspoň nám normálne navaríš?“

HLADNÁ DUŠA

Mama ho ubezpečuje, že im bude variť ako predtým, aby z toho nevznikla hádka.

Keď konečne doje aj Mimo, pomáham mame s odpratávaním zo stola. Z diéty je nadšená a farbisto mi opisuje, koľko žien u nich vo firme už schudlo.

Počúvam ju len na pol ucha. Hlavou som v tanečnej sále na zajtrajšom tréningu. Musím zavolať Oline, či nebude zas potrebovať pomoc v stánku. Prachy by sa mi zišli. Nemôžem predsa stále chodiť na tréningy v tých istých legínsoch.

6

Každá hodina sa dnes v škole zdá nekonečná. Minúty sa katastrofálne vlečú a ja sa neviem na nič sústrediť. Ani na rýchlu previerku z chémie. Vzorce na papierí nedávajú absolútne žiaden zmysel. Zúfalo sa obzerám okolo seba, no všetci sú sklonení nad písomkou a očividne vedia, čo robia.

„Noseková, deje sa niečo?“ pýta sa uštipačne chemikárka.

„Nosková,“ opravujem ju znechutene.

„Prosím?“ nadvihuje obočie a nahnevane myká spodnou perou.

„Nie, nič sa nedeje, všetko je v poriadku,“ zahovárám, aby som ju ešte viac nevytočila.

Nakoniec zo seba vydolujem nejaké výpočty, ale ako sa dozviem cez prestávku, neboli správne. Nemám z toho najlepší pocit. Je mi jasné, že keď si zhorším prospech, prvé, čo mi naši zaťhnú, bude tanec.

Po obede sa idem do chemického kabinetu pokúsiť o nemožné. Pritláčam ucho na dvere, aby som zistila, či je niekto vo vnútri.

„Hľadáš niekoho?“ ozve sa mi za chrbtom. Od ľaku nadskakujem a prikladám si dlaň na rozbúchané srdce.

„Bože, ale som sa zľakla,“ hlesnem bez rozmyslu, no vzápätí sa ospravedlňujem a vravím, že hľadám pani profesorku Patkolovú.

„Ešte je v jedálni. Počkaj na ňu na chodbe,“ vraví mi profesorka, ktorá nás neučí, a napokon mizne v kabinete.

Chvíľu sa spamätávam z nepríjemnej situácie a premýšľam, že radšej pôjdem domov, keď zrazu vidím, ako sa z konca tmavej dlhej chodby blíži naša chemikárka.

Nechápavo sa na mňa díva a pýta sa: „Čakáš na mňa?“

Prikyvujem a pomáham jej s hromadou zošitov, aby mohla odomknúť dvere kabinetu.

Hlavou mi naznačuje, aby som vošla. Pristupuje k svojmu stolu, ukladá naň zošity a otáča sa ku mne.

„Tak, čo by si rada?“ pýta sa.

V rozpakoch sa dívam na profku sediacu za druhým stolom. Niečo si zapisuje do notesa a zdá sa, že ma vôbec nevníma.

„Ja som... rada by som... chcela som...“ kokcem ako sprostá. Zhlboka sa nadychujem a skúšam sformulovať prosbu tak, aby som neznela ako úplný tupec.

„Dnešnú previerku som úplne pohnojila. Nerozumiem učivu, ale bolo mi hlúpe sa niekoho v triede spýtať, ako sa tie vzorce počítajú. Je mi jasné, že som to napísala najlepšie na štvorku. Nemôžem si dovoliť prísť domov s takou zlou známkomou a chcem vás poprosiť, či by som si to mohla opraviť, keď sa látku doučím,“ upieram na ňu prosebne zrak.

„Ako a kedy sa to mieniš doučiť, Nosková?“ pýta sa s dôrazom na moje meno.

Mykám plecami a vravím, že skúsím poprosiť niekoho z triedy, aby si so mnou po vyučovaní nad učivo sadol.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hladná duša.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.